

Úponky

Cítim smäd, spaľuje mi hrdlo, pery. Ak by som mal sliny v ústach, myslím si, že by sa stihli vytratiť rýchlejšie ako voda z mora. Je deň pred prvým dňom, takže tento deň alebo čas, v ktorom sa nachádzam, sa ešte nestal a nikdy sa nestane. Pretože ho nezačal on. Pozerá sa do našich očí a tváří a vidí seba. Otvára mi oči, smädí ma po ňom, je to nepríjemné. Bolí to. Spôsobuje mi bolesť...pozeráť sa na moju tvár v jeho odraze. Keď sa však priblížim, zbadám, že to nie je on, kto ma vytvoril, ale ja som vytvoril jeho. Dávam mu moc a zároveň mu zväzujem ruky. Ja som položil to ťaživé bremeno na jeho plecia, on rozhoduje o mojom obraze. Chcem, aby bol tvárou Zeme.

Usmievam sa, plytko dýcham, a on si bezočivo zapisuje moje morálne zlyhania a neskôr, keď sme sami, len ja a on, vtedy mi ich vychrstne do tváre (ústa mám zatvorené a zakrývam si oči, nechcem vidieť jeho, ani seba). Nádychov je málo a hanby priveľa. Snažím sa zapamätať každú krivku svojich ponížene mlčiacych úst. Zrazu počujem šepot, vidím azúrovo modrú krajinu a pieseň znie hlboko v mojom srdci. Pieseň nepotrebuje môj nehanebný úsmev, ba nežiada ma ani o otupné slzy. Jej pomalé a jemné tóny sa menia na nepríjemné zvuky. Akoby niekto matke nasilu odtrhol sajúce dieťa od prsníka. Akoby sa niekto snažil zabiť jahňa, no ono uvidí nôž, zľakne sa a jeho mäso sa naplní strachom, skazí sa a človeku, ktorý ho chcel zjesť zostane len prázdny žalúdok. Akoby niekto vytrhol korene stromu, obliekol sa do nich a chcel sa stať stromom. Toľkého nešťastia sa dopustil on, lebo on ten obraz stvoril. On mi prikázal poškvrniť niečie telo, niečiu dušu.

Spýtali ste sa, či som klamár? Prosím? Samozrejme, že nie! Nemáte dôvod, pýtať sa na takú hlúposť. Ja som sa mu predsa odovzdal. On sú moje ruky, on je moje telo. Ja ním žijem, jeho vôľa pochádza zo mňa.

Ale niekedy sa ocitám v priepasti skutočnosti, v dňoch, ktoré sa nestali. Tu ma stále tvorí on. Je moja špina a bahno, v ktorom sa brodím.

Som slabý, tento deň je posledný z plejády dní, ktoré sa nestali. Ak teraz umriem, bude to typ smrti, v ktorej je muž plný ľúlosti... z vlastných rúk.

Nachádzam sa akosi vyššie, možno kopec, alebo len nerovná zem. Krajina však nie je azúrovo modrá. Má farbu potrhaných oblakov a roztrasenej oblohy. Naokolo vidím iných nahých mužov so sklonenou hlavou. Skloním ju aj ja a vidím pod sebou jeho šiju. Mocne ňou krúti zľava doprava a potahuje niťami, ktoré by mu každý z nás mohol pretrhnúť, no nik to nespraví. Tu, keď stojíme, ako nás stvoril prvý z jeho obrazov, cítime sa nadradenejší, aspoň seberovní s ním. Ale ja si myslím, že práve teraz, v tomto momente sme silnejší ako on.

Máme moc, ktorú mu nemáme ako odovzdať. Má prikrátke ruky, aby nás mohol zmanipulovať v jeden zo svojich tisícich obrazov. A práve preto máme navrch, aspoň na malý moment.

Seberealizácia je nariadeným kódexom, spleteným z ovčej vlny, ktorá zmokla pod odkvapom. Udieral som. Tak ako všetci ostatní. Aby nebolo vidieť moje premočené ruky. Celú jeho hlavu sme doudierali. Prehľadali sme adrenalín, ktorý spôsoboval triašku.

Mesačný svit, nesvietiaci napravo, cítim vôňu udupanej trávy. Všetci (sme) zomreli nahí v úponkách. Stojím v dokonalom svetle. Biele, modré a strieborné lúče sa dotýkajú hviezdy, na ktorej sedím a pozerám sa dolu. Na jeho hlavu, ktorá je prázdna a predsa tak plná. Ach matka (otec?) prosím tancujte!

Sme v ohrození. Už na hviezde nečupím len ja, sme tu natlačení mnohí v zábleskoch noci. A v tých malých zábleskoch sa naše srdcia vznietia. Nie, nechcem tu byť a prizerať sa, ako sa v tupých plameňoch scvrkávajú telá, príbehy a zákony, ktoré znova patria jemu.

Ved' nedýcham, ako môžem vidieť? Som v jeho očiach. Som v jeho. Som v...Som.

V úponkách...

Chyba detí. Pretože deti sa zhromažďujú a narážajú na zem ako hora na oblak. Trasú sa a trieštia všetko okolo seba na štrk vysypaný z vriec. Oni nasledujú a opakujú to, čo videli, ten nesprávny postoj, tú násilnú vôľu.

Vzdialenosť malíčka s prstenníkom ma delí od nášho...brata. Boh, so srdcami v dlaniach a hlavou zmáčanou z odkvapu.

A teraz, keď som mimo času, áno, mimo času, stále sa môžem zotaviť a získať novú tvár, novú kožu.

Sedela pri mne ticho a o nič nežiadala, nemala ústa, nepoznala nátlak. Nežne do mňa vošla a jemne opustila moje telo, z ktorého sa vyplavoval adrenalín.

Nádej.

odišla ako jahňa

vrátila sa ako šelma

jej meno sa nevyslovuje, teraz už nie.

Ja však stále ležím v masakre a nevidím, pretože je deň, stvorený ním a bez nej. Už nikdy som ani jedného z nich nevidel. Som nevidiaci. Som stvorenie vypľuté s jedmi, chránené láskou. Som na kolenách, môžem cítiť neotočené nebo a naše životy dole v rukávoch, ktoré patria len nám, lebo nevidíme...

úponky...

Zaplatíme mu (jej) za všetku záťaž.

Spláchnem záchod zavriem poklop, sadnem si naň a cítim v sebe prázdno. Ako chladnička, v ktorej nič nie, ničím nevonia a predsa v nej niečo musí svietiť. Znova začnem odriekať modlitbu chudobného chlapca, vystrihujúc si obrázky z časopisu.

Čo musí urobiť chudobný chlapec? Tancovať, pokiaľ bude môcť, a samozrejme vyhodiť nožnice a roztrhať bankovky. To robia chudobní chlapci.

Meno a priezvisko: Alexandra Viera Hozlárová

Škola: Gymnázium I. Bellu, Lipová 15, Handlová 972 51

Trieda: tercie

Vek: 13 rokov